

LLENGUA ESTÀNDARD I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Un debat amb més futur que present

Organitzades pel departament de Filologia Catalana de la Universitat de València han tingut lloc els dies cinc i sis de març les «Jornades sobre la llengua oral als mitjans de comunicació valencians». El programa d'actes era ben atapeït, des de les deu del matí fins a les vuit i escaig de la vesprada ambdós dies van ser un no parar.

Antoni Ferrando, cap del departament organitzador, va fer-ne la presentació. Per a Ferrando «l'objectiu fonamental d'aquestes jornades ha estat la presentació d'unes propostes útils per a l'elaboració de l'estàndard flexible que propugna el Congrés de Cultura Catalana i estudiar que s'hi pot fer des de València».

«L'acte ha rebut el suport, demostrat per les excel·lents ponències d'**Isidor Mari** i **Jordi Carbonell**, de l'Institut d'Estudis Catalans. Les propostes, cadascuna des d'una àrea determinada, han estat integradores, potser una mica tímides, però és un primer pas. Es tracta d'orientacions de cara als mitjans de comunicació, ara per ara, especialment TV3. Un altre objectiu és la publicació, ja garantida, de les actes de les jornades i d'un manual per tal d'afavorir l'ús correcte de la llengua en els mitjans».

«Hem fugit de fer cap definició. Volem posar damunt la taula els problemes que presenta l'ús de l'estàndard a València si el que es pretén és aconseguir-ne un que, tot tendint a la unitat, conjugue la màxima correcció amb el màxim grau d'acceptabilitat social. No es pot oblidar, per molt que la qüestió haja estat discutida, que en el nostre cas la forma forma part del fons. Que la tria d'unes opcions o unes altres no és indiferent, ja que perquè un estàndard funcione l'adhesió dels usuaris és imprescindible».

I tant. Sobre aquests temes van parlar, el dia cinc, **Vicent Salvador**, **Isidor Mari** —amb una magnífica ponència sobre «Les condicions prèvies per a la difusió d'un model lingüístic als mitjans», **Jordi Carbonell** explanà la posició, acollidora, de l'Institut d'Estudis Catalans, i **Fuster**, breu però incisiu, caracteritzà la situació actual. Li xiurarien les orelles, al director d'Aitana.

Les jornades sobre la llengua oral als mitjans de comunicació han posat ben de manifest la necessitat d'un llenguatge eficient i correcte alhora. Que els mitjans que se n'han de beneficiar pràcticament encara no existesquen al País Valencià és un altre problema.

V. Irazo

tres camps. **Josep Lacreu** suggerí algunes idees clares i innovadores per adequar les necessitats globals dels diferents àmbits d'ús. Seguí una taula rodona ben animada amb **Avel·lí Flors**, **J. A. Comes** —director de la revista *Saó*—, **Xavier Lamuela**, **Vicent Pitarich**, **Vicent Sanchis** —director d'EL TEMPS— i **Enric Valor**.

Per a alguns participants, l'únic problema de les jornades ha estat el sentit últim de la seua eficàcia. ¿Existirà mai la televisió valenciana que podria arreplegar els seus suggeriments? ¿En quins mitjans, sinó, podrien fer paper? ¿És aquesta, amb ponències indivi-

De primer, però, els mitjans.

A la vesprada, **Ramon Borràs**, **Lluís Polanco** i **Emili Casanova** van fer propostes de caire fonètic, morfosintàctic i lèxic, respectivament.

L'endemà encara va ser més divertit. Al matí, **Toni Mestre** il·lustrà amb sucoses anècdotes com es van haver d'inventar l'estàndard radiofònic de dalt a baix i sense xarxa. **Manuel Molins** descriu els problemes i els vicis saïners de l'elocució al teatre valencià i el treball realitzat per aconseguir un model de dicció valenciana «general» i coherent. Un treball ben realitzat i amb resultats de fàcil extensió a uns al-

duals, sense massa espai per a discussions i avaluacions en comú i en profunditat la manera més idònia de tractar un tema tan arestat i complex? Són preguntes que queden en l'aire.

De tota manera, ja va bé que aquests temes siguen debatuts davant un públic ampli i interessat. Generar la demanda és una manera de generar l'oferta i, en qualsevol cas, és d'agrair que la Universitat de València intervinga en un debat que implica la llengua amb els mitjans de comunicació, que han de ser, fet i fet, la via indispensable de qualsevol possible supervivència. □